

Uwe Majesteit mij in vertrouwen hierover spreekt, zou ik u willen aanraden deze aangelegenheid nog eens grondig te overwegen. Uwe Majesteit weet, dat de heele wereld op het oogenblik naar Zweden kijkt, zoolwel de Protestanten als de Katholieken. Ik meen, als Uwe Majesteit niet een vrouw van gelijke geboorte neemt, zal dat vele Duitsche vorsten en ook Engeland onaangenaam stemmen. De koning van Zweden mag nooit in eerste instantie met zijn hart te rade gaan — hij moet voor alles koning blijven, die rekening te houden heeft met de politiek."

"Dus u zijt tegen de verbintenis met Ebba Brahe?" De koning keek somber en zijn stem trilde.

"Indien het voor het bestwil van ons geliefd vaderland is, neen, indien het welzijn van Zweden daardoor in gevaar gebracht wordt, ja," was het bondige, kalm gesproken antwoord.

Gustaaf Adolf liep enkele malen snel de kamer op en neer. Toen bleef hij voor Oxenstjerna staan. „Goed, ik zal alles nog eens overdenken, en vooral er voor bidden. Zult u mij steunen, als ik zal hebben beslist?"

„Ja!"

„Dan dank ik u bij voorbaat."

(Wordt vervolgd.)

Heer, geef wat Ge beveelt en
beveel dan wat Ge wilt.

AUGUSTINUS

Geef ons 't geloof, o God,
Dat heel ons leven wordt door U gedragen.
Geef ons den moed, die aandurft, zonder vragen
Te volgen Uw gebod.

Geef ons den vasten wil
Om ons opstandig hart het zwijgen op te leggen,
Om op Uw Woord het: Amen, Heer! te zeggen,
In Uw beloften stil.

Geef ons den vrede, Heer,
Die blijft voor hen, die zich Uw kind'ren noemen,
Niet in zichzelf, maar in Uw liefde roemen
En leven tot Uw eer.

En geef ons dan de kracht,
Ons heele leven nu aan U te wijden,
Die voor Uw volk aan 't kruis hebt willen lijden
En alles hebt volbracht.

H.

A. J. v. W.—t. B.

SYSTEMATISCHE ZIELENMOORD

"WANNEER DE WERELDREVOLUTIE uitbreken zal, zal het bolsjewisme niet aan de grenzen blijven staan." Men kan deze en dergelijke zinnen vaak lezen in de lectuur, waarin gehandeld wordt over het Russische bolsjewisme.

Men mag zich evenwel met reden de vraag stellen, of dit bolsjewisme niet reeds langen tijd de grenzen overgekomen is. Wanneer men kennis neemt van den zondvloed van ondermijnende lectuur, die heden ten dage gedrukt schijnt te mogen worden, dan vraagt men zich inderdaad met ontzetting af, of niet alreeds dat gevreesde bolsjewisme er is. Want de ontreddering der zielen van de jeugd des volks is zoo groot geworden als wellicht nimmer tevoren.

En hier te lande is de toestand nog het ergste niet. Erger, veel erger is het, wat ons daarover uit Duitschland bereikt. Of wat dunkt u van dit gemeenschappelijk „gebed", waarmee in Duitschland een samenkomst van de „godloozen" werd geopend: „In den naam des Vaders Wilhelm," enz.? Het is vreeselijk, zulke woorden te moeten neerschrijven, maar wij achten ons verplicht het te doen, opdat ieder onzer de geesten zal proeven, die heden ten dage in de diepte worstelen om tot duivelsche heerschappij te komen. Op dezelfde vergadering werden nog andere vreeselijke woorden geuit. We kennen allen het mooie lied van Valerius: Wilt heden nu treden, en ieder weet, dat het in Duitschland ook een zeer geliefd lied is geweest. Welnu, de godloozen hebben het nu geparodieerd en ontzien zich niet, deze parodie in hun samenkomsten te zingen.

Wir treten zum Beten vor Kirche und Geldsack,

Es schaltet und waltet ein Klassengericht.

Man lässt heut' die Schlechten für Geld die Guten knechten,
Euer Name sei verflucht, wir vergessen euch's nicht.

Wat dunkt u, lezer, kan de ontreddering der zielen nog erger worden dan in onze dagen, waarin zulke dingen openlijk geschieden?

Maar die ontreddering der zielen heeft op allerlei wijzen plaats. Vreeselijk moet ook de uitwerking zijn van de vele huurbibliotheken, die in alle wijken der groote steden als paddestoelen opschieten uit den grond en waar de jeugd voor een paar Groschen de verderfelijke lectuur mee kan krijgen over onderwerpen, die wij hier zelfs niet eens willen aanduiden, nog veel minder bij name noemen. En terwijl

de goedgezinde onderwijzer zich inspant, dit vergif ver van de kinderen te houden, komen allerlei onguere kooplieden met hun karren en wagens de buurten der scholen onveilig maken, waarop al deze onreinheid voor ieders oog ligt uitgesteld.

Verschrikkelijke dingen hebben wij ook omtrent de sexueele ellende gelezen in de mededeelingen, die ons ten dienste staan. Hoe kinderen van acht jaar in ontucht leven, elkander verleiden en uit jaloezie elkander aanbrengen bij de politie, die dan op haar vragen, of zij zich niet schamen, zich ten antwoord hoort geven, dat men niet wéét wat schamen is. Oprecht antwoord van verdorven kleinen, met wie men medelijden moet hebben, omdat zij als onwetende kinderen tot de zonde gebracht zijn.

Zelfs de wiegeliëden, die men in bitteren spot parodieert, getuigen van die sexueele ontreddering. En men zingt ze inderdaad vol bitteren haat tegen Staat en Maatschappij, die door haar wetten en verordeningen de ontucht trachten te beteugelen, en die men deswege in een vreeselijk: „Slaap, kindje, slaap" bespottelijk tracht te maken.

De moreele ontreddering doet zich niet minder gelden op het gebied van het tooneel. Het is tegenwoordig niets ongewoons, een negertroep in een revue te zien optreden, welke vertoening aan een dollen heksensabbath doet denken, een speculeeren op de laagste drijven.

Ook op het gebied van het pacifisme kan men spreken van een Umwertung aller Werte, hetgeen op het tooneel tot volle uiting wordt gebracht. In zijn tooneelstuk „De idioten" laat de advocaat Pfaul-Düsseldorf, een zijner tooneelfiguren zeggen: „Wanneer ik een zoon had, zou ik hem niet van „vaderland" spreken. Het vaderland is de som van personen, die je niet eens het genoegen hebt te kennen, en die je van achteren neerschieten, wanneer je je niet van voren dooden laat... De Spartaansche moeder, die haar zoon offerde aan het vaderland, moet een of andere deerne geweest zijn, die zocht van hem af te komen, om haar beroep gemakkelijker te kunnen uitoefenen. Een moeder, die haar zoon liefheeft, spuwt op het vaderland, spuwt op de wereld, spuwt op de overwinning, als haar zoon maar ongedeerd blijft. In mijn oogen is die vrouw een goede moeder, die haar zoon helpt als hij deserteert."

Er liggen nog krasser staaltjes vóór ons van zulke zondige, ziekelijke uitingen; maar wij sparen ze onze lezers. Dat de jeugd, onder den invloed van zulke „opvoeders", reeds nu aardig op weg is, om alle respect voor autoriteit en traditie te verliezen, ligt voor de hand. Zoo verwondert het dan ook niets, dat een 15-jarige jongen op een rond-

vraag in een tijdschrift dit antwoord geeft: „Ik zou voor niemand respect hebben als ik niet moest.” En een 16-jarige geeft dit getuigenis van zijn „levensinzicht”: „De wereld kan niet verbeterd worden door naastenliefde, want de mensch is en blijft een beest.” — Ja, wanneer men de kinderen op deze wijze rijp maakt, kan men zulk een oordeel verwachten.

En vraag nu niet naar de uitingen in de pers! Dat bolsjewistische bladen dag aan dag bezig zijn de zielen te verderven, — het is reeds erg genoeg. Maar ook in bladen als het Berl. Tageblatt wordt, vooral door de kunstrecensenten, voor de moreele ontbinding geijverd. In een bespreking van een boekje van den beroemden Thomas Mann, verschenen in het Fransch, maar dáár alles behalve vriendelijk ontvangen, omdat er het thema der bloedschande in behandeld wordt, zegt een zeer gezien medewerker van het invloedrijke blad: „Waarom zou een vrouw, die zeer schoon is, niet twee menschen tegelijk daarvan schenken? Waarom zou ze niet voor twee tegelijk een bron van geluk kunnen zijn? Waarom zou ze niet? Is dan de schoonheid er toe bestemd, in de gevangenis te bloeien? Is dan de schoonheid alleen een treurspel voor speciale voorstellingen? Verlangt deze wereld vol van democratie dan niet het haar toekomstige aandeel van de schoonheid?”

Zulke brutale denkbelden worden heden ten dage zonder blikken of blozen neergeschreven, niet in een obscuur blaadje,

maar in een der belangrijkste en invloedrijkste bladen van de burgerpers. Maar dit blad ontziet zich dan ook niet meer om aan te raden den Zondag maar af te schaffen! Ziet men hier niet de doorwerking van het „nobeles” Russische voorbeeld? En komt men er niet toe, in allen ernst aan te nemen, dat de bolsjewistische celvorming ook werkzaam is in de redactie-bureaus van de gematigd democratische bladen? In waarheid, men ziet hier de grauwe omtrekken van een ondeelbaar vast aaneengesloten front van revolutie-voorbereiders, die zich op alle terrein van het leven inspannen, het met den dag verzwakkende front der verdedigers der oude principes murw te maken! Schaf den Zondag af, en het toch al losse familieleven, los geworden door de ontbindende machten, die het sinds jaar en dag hebben aangegrepen, ligt versplinterd uit elkaar!

Zoo wordt heden ten dage een eertijds krachtig bloeiend volksleven ondermijnd, zoo wordt reeds de bloem in den hof van het zuivere kinderleven uitgerukt en vertreden. En welke macht stelt paal en perk aan deze helsche krachten, als het niet die van het Christendom is? Maar dan van een levend Christendom. Helaas, het Christendom onzer dagen is verzwakt door innerlijke verdeeldheid, verzwakt door wereldzin en eigenliefde.

Zal het eerst in den smeltkroes van het lijden moeten, vóór het zijn krachten hervindt?

Q. A. DE R.

Naar een schilderij van Johannes Victors (1648)

Jozef in de gevangenis, de droomen uitleggende.